

Arrest

nr. 303 095 van 12 maart 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X
 X

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat O. TODTS**
 Kolenmarkt 83
 1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 29 november 2023 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 oktober 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 januari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 februari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat O. TODTS en van attaché N. STERK, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekende partijen, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen België binnengekomen op 8 augustus 2022 en hebben een verzoek om internationale bescherming ingediend op 9 augustus 2022.

1.2. Nadat vragenlijsten werden ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekende partijen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 26 september 2022 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werden verzoekende partijen gehoord op 6 september 2023.

1.3. Op 26 oktober 2023 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op dezelfde dag aangetekend verzonden.

1.3.1. De bestreden beslissing ten aanzien van J. C. R. C. (verzoeker) luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U werd geboren op (...) 1998 in Barranquilla (departement Atlántico) en woonde daar ook uw hele leven. U bent evangelisch christen en hebt geen politieke activiteiten, hoewel u rechtse politieke voorkeuren hebt. U hebt een technologisch diploma en werkte in Colombia in de technologische sector. In Colombia werkte u als hoofd van een softwareontwikkelingsbedrijf dat u zelf had opgericht. U hebt al sinds uw derde geen contact meer met uw biologische vader. Uw moeder, stiefvader, twee halfzussen en halfbroer wonen in Baranquilla, terwijl uw zus A.(...) in Boston (Verenigde Staten, staat Massachusetts) woont. U bent sinds 23 juni 2022 gehuwd met E.(...) P.(...) C.(...) M.(...) (CGVS xxxB, OV xxx). U hebt geen kinderen.

U richtte uw onderneming op in juni 2021. De daaropvolgende maanden ging het u financieel voor de wind, waarop u zocht naar investeringsopportuniteiten. U geraakte betrokken bij het platform Binance, waarop cryptomunten verhandeld worden. U trad op als tussenpersoon bij de verkoop van cryptomunten en kreeg daar een commissie op. Via het platform leerde u een zekere M.(...) M.(...) R.(...) kennen, die u in oktober 2021 uitnodigde voor een digitale vergadering met enkele van zijn zakenpartners. Deze zakenpartners bleken leden van het Mexicaanse Sinaloakartel te zijn, die wilden dat u de rekeningen van een Portugese bank zou kraken. U legde hen uit dat dit niet tot uw expertise behoorde en weigerde de opdracht.

In de eerste dagen van 2022 werd u gecontacteerd door een man genaamd P.(...) G.(...), die uw contactgegevens gevonden had via het platform Binance. Hij stelde u voor om een som van maar liefst elf miljoen dollar in cryptomunten om te zetten. Hij wilde u ontmoeten in Cali (departement Valle del Cauca). U ging in op die uitnodiging en trok in april naar Cali. U werd vanuit Cali in een geblindeerde bestelwagen naar een bergachtig gebied gebracht, waar u in een militair ogend kamp terechtkwam dat aan het Ejército de Liberación Nacional (ELN, Nationaal Bevrijdingsleger) toebehoorde. Zij hadden reeds een uitgebreid plan in gedachten voor het omzetten van de elf miljoen dollar. Dat hield in dat het geld via melktransport tot bij u gebracht zou worden, waarop u het geld in cryptomunten zou omzetten, die op hun beurt weer konden worden gewisseld in Colombiaanse peso's. U stemde in uit angst, verliet het kamp en keerde terug naar Baranquilla. U werkte niet mee met dit plan omdat u wantrouwig was dat het om drugsgeld kon gaan en omdat u het ELN niet wilde steunen.

Op 15 april werden uw rekeningen geblokkeerd omdat een klant van u, die geld had gestort voor de aankoop van cryptomunten, dat geld op illegale wijze verworven zou hebben. Vervolgens diende u een aangifte in bij de Superintendentie. U diende klacht in bij de politie, maar die verklaarde uw klacht onontvankelijk. U besliste uw activiteiten in de handel van cryptomunten stop te zetten.

Eind april werd u telefonisch bedreigd door personen van wie u vermoedt dat ze banden hebben met het ELN. Eind juni 2022 werd u in uw zaak bezocht door vijf onbekende mannen die naar u vroegen.

Na uw vertrek kwamen personen naar u vragen bij uw familie. De regering van Colombia eist twee miljoen dollar aan achterstallige belastingen van u. Dat bedrag verhoogt dagelijks omwille van de bewegingen die zich nog op uw rekeningen voordoen.

U verliet Colombia op 6 augustus 2022 en reisde per vliegtuig naar Spanje. Vanuit Spanje reisde u per bus naar België via Frankrijk. U betrad het Belgische grondgebied op 8 augustus 2022 en diende op 9 augustus 2022 een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

U vreest bij terugkeer naar Colombia op een gewelddadige manier worden gedood, meer specifiek door de ELN. Hetzelfde vreest u voor uw echtgenote, moeder en stiefvader. U vreest ook door de ELN ontvoerd te worden.

U vreest bovendien ook de Colombiaanse staat, aan wie u bij terugkeer veel geld zou moeten betalen en die u in de gevangenis zou kunnen opsluiten, waar u aan gevaarlijke omstandigheden vreest te worden onderworpen. U vreest zonder functionerende bankrekeningen niet te kunnen werken in Colombia.

Ter staving van uw verzoek legt u uw originele paspoort en identiteitskaart neer. Uw vrouw legt ook haar originele paspoort en identiteitskaart neer. U legt ook kopieën van de volgende documenten neer: een document van DIAN (Colombiaanse belastingdienst), een document van Bancolombia betreffende bankverrichtingen, een foto van u toen u een wedstrijd won voor jonge ondernemers, een contract tussen SENA en uzelf, een registratie van uw zaak bij de overheid, een afbeelding van een persoon van het Sinaloakartel, uw vliegtuigticket naar Cali, een foto van pakketjes cash geld, een foto van wagens in Cali, een certificaat van het verlies van uw identiteitskaart, een brief van Bancolombia, een aangifte bij het parket, diverse artikels over aanslagen tegen de politie en onveiligheid in Colombia in het algemeen en een volmacht die u gaf aan uw advocaat en uw huwelijksakte.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Meer in het bijzonder kan geen enkel geloof gehecht worden aan uw stelling dat u als handelaar in cryptomunten in de problemen kwam met het Sinaloakartel en de ELN en dat u problemen kent met de Colombiaanse staat die van die aard zijn dat zij internationale bescherming vereisen. Uw verklaringen hierover worden immers gekenmerkt door een sterk onaannemelijk karakter.

Wat betreft het contact dat u had met het Mexicaanse Sinaloakartel, dient vooreerst te worden vastgesteld dat het weinig aannemelijk is dat u als Colombiaanse softwareontwikkelaar en handelaar in cryptomunten werd gevraagd een hacking- (of 'kraak-') opdracht uit te voeren voor deze criminele groepering.

Daar het Sinaloakartel één van de grootste en machtigste is in Mexico, kan worden aangenomen dat zij in de eigen rangen of minstens in eigen land relatief eenvoudig iemand zouden kunnen vinden die bereid en bovendien capabel was om een dergelijke opdracht uit te voeren. U beschikte immers zelf niet eens over de juiste vaardigheden om een dergelijke operatie uit te voeren (CGVS p 10). U bent niet in staat te verklaren waarom deze kartellleden toch u specifiek wilden inschakelen, hetgeen de geloofwaardigheid van deze episode fundamenteel op losse schroeven plaatst.

Gevraagd waarom het Sinaloakartel wilde dat net u deze taak op zich zou nemen, verwijst u er steeds naar dat M.(...) M.(...) R.(...) u met deze personen in contact bracht omdat u met hem had samengewerkt (CGVS p 15). U benadrukt echter dat u nooit aan hem had verteld dat u over het type vaardigheden beschikte die nodig waren voor deze opdracht en dat hij nooit vroeg of u tot hacking in staat was (CGVS p 15). M.(...) was zelf niet op de hoogte dat het om een dergelijke operatie ging (CGVS p 16).

Het valt moeilijk te geloven dat het Sinaloakartel u probeerde te betrekken in een bijzonder gevoelige criminele operatie op basis van één contactpersoon, die een algemeen positief beeld had van uw digitale vaardigheden. Bovendien werd de operatie zo aan u onthuld, een bijzonder groot risico voor het kartel, zonder dat de kartellleden enige voorafgaande kennis hadden van de meerwaarde die u zou kunnen brengen. Zelfs indien u aannemelijk had weten te maken dat u een opdracht van het Sinaloakartel afsloeg, quod non, dan nog dient te worden vastgesteld dat uit uw verklaringen niet blijkt dat u nog problemen kende met deze groepering nadat u in oktober 2021 weigerde om met hen mee te werken (CGVS p 9-14). Hoewel u de kwestie met dit kartel noemt wanneer gevraagd waarom u Colombia verliet en daar niet meer kan terugkeren (CGVS p 9-14), roept u geen angst voor het Sinaloakartel in wanneer u expliciet wordt gevraagd wat uw toekomstige vrees bij terugkeer naar Colombia precies inhoudt (CGVS p 14, p 19). Hieruit kan reeds worden geconcludeerd dat u zelf geen actuele vrees tegenover het Sinaloakartel koestert. U heeft geen elementen kenbaar gemaakt op basis waarvan alsnog de gegrondheid van een dergelijke vrees kan worden aangenomen.

Dit beeld wordt bovendien bevestigd door de vaststelling dat u de kwestie enkel met uw vrouw deelde en geen hulp zocht omdat u dat niet nodig achtte (CGVS p 17). Daar u binnenlandse bescherming reeds overbodig vond kan bij uitbreiding geen nood aan internationale bescherming in uw hoofde worden aangenomen.

Het enige document dat u ter staving van deze episode voorlegt, kan voorgaande appreciatie niet ombuigen. Het betreft een foto van één van de personen van het Sinaloakartel. Er dient echter te worden opgemerkt dat de persoon op de foto eender wie kan zijn en dat deze afbeelding niet volstaat om aan te tonen dat deze man tot het Sinaloakartel behoort, laat staan dat u met deze groepering in contact kwam zoals u beschrijft.

Wat betreft de episode waarbij u naar Cali ging en in contact kwam met leden van het ELN, dient eveneens te worden opgemerkt dat uw verklaringen hieromtrent een tegenstrijdig en onaannemelijk karakter vertonen.

Vooreerst moet worden vastgesteld dat u bij de DVZ verklaarde dat u na de gebeurtenissen in Cali daadwerkelijk meewerkte met de witwasoperaties van het ELN, zij het zonder te weten dat uw klanten in werkelijkheid ELNleden waren. U verklaarde dat u pas later afstand nam van de operatie, toen u te weten kwam dat u met de ELN te maken had (vragenlijst CGVS bij DVZ vraag 5).

Uit geen van uw verklaringen bij het CGVS blijkt echter dat u ooit daadwerkelijk voor het ELN werkte na uw bezoek aan Cali (CGVS p 11-13), hoewel u uit angst instemde met de opdracht toen u zich nog in het kamp van het ELN bevond (CGVS p 12).

Bovendien stelt u bij het CGVS dat de ELN-leden van bij jullie eerste contact hun affiliatie met de groepering duidelijk maakten (CGVS p 18), in strijd dus met uw verklaring bij de DVZ dat u pas na een zekere samenwerking met hen te weten kwam wie zij werkelijk waren (vragenlijst CGVS bij DVZ vraag 5). De vaststelling dat u over het verloop van deze centrale episode in uw vluchtrelaas dergelijke tegenstrijdige verklaringen aflegt doorheen de asielprocedure, ondergraaft reeds in ernstige mate de geloofwaardigheid ervan.

Bovendien is het hoogst opmerkelijk dat u überhaupt instemde met het voorstel van P.(...) G.(...). In tegenstelling tot M.(...) M.(...) R.(...) was hij immers een persoon die u in wezen van haar noch pluimen kende en die u vanuit het niets contacteerde op basis van contactgegevens die u op Binance had achtergelaten

(CGVS p 11, p 17). Van bij het begin stelde hij u voor om de immense som van elf miljoen dollar om te zetten, die hij bovendien cash in zijn bezit had (CGVS p 11).

Gezien Binance een internationale reputatie heeft wat betreft witwaspraktijken (zie blauwe map voor relevante persartikels) is het verrassend dat het aanbod bij u kennelijk geen alarmbellen deed afgaan. Integendeel, u ging zonder meer in op een voorstel van onbekenden om naar Cali te reizen voor een dergelijk bijzonder verdachte transactie, in het bijzonder aangezien u zich resoluut afkeerde van de kwestie van zodra u doorhad dat het om geld van de ELN ging (CGVS p 11-12).

U stelt dat zakelijke ambitie u dreef om toch naar Cali te gaan, ondanks bedenkingen die u bij die reis had (CGVS p 18). Dan nog blijft het weinig waarschijnlijk dat u niet van bij het begin zou hebben doorgehad dat het wellicht om de witwassing van crimineel geld zou gaan, waar u sterk tegen gekant bent (CGVS p 12). In dat licht valt ook moeilijk te begrijpen waarom u uw eigen veiligheid in gevaar bracht door zelf naar Cali te trekken.

Bovendien zocht u op geen enkele wijze hulp of bescherming van de Colombiaanse autoriteiten tegen het ELN nadat u met deze groepering in contact kwam (CGVS p 12-13, CGVS p 19). Meer zelfs, u dacht dat u uw leven probleemloos en zonder verdere impact van de gebeurtenissen zou kunnen verderzetten, nota bene nadat u reeds had ingestemd met het plan van het ELN zonder de intentie te hebben daadwerkelijk mee te werken (CGVS p 12).

In dat verband wijst het CGVS erop dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen wanneer de mogelijkheden tot het verkrijgen van bescherming bij nationale overheden redelijkerwijs zijn uitgeput. U heeft niet aannemelijk gemaakt dat dit in casu zo is. Bovendien dient ook te worden opgemerkt dat het feit dat u geen binnenlandse bescherming zocht verdere afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de door u uiteengezette feiten en de ernst van uw vrees. Er kan immers verwacht worden dat u onder dergelijke ernstige omstandigheden de bescherming van de autoriteiten zou inroepen.

U verklaart dat u bang was om de autoriteiten te contacteren omwille van banden die er volgens u bestaan tussen die autoriteiten en de georganiseerde misdaad in Colombia (CGVS p 19). Het spreekt echter voor zich dat u geen bescherming kan krijgen indien u daar zelf niet om vraagt. Bovendien verdient uw zogenaamde wantrouwen tegenover de Colombiaanse autoriteiten enige nuance: toen uw bankrekeningen even later werden geblokkeerd op verdenking van witwaspraktijken, deed u wel aangifte (CGVS p 12), in scherp contrast met uw handelswijze bij de manifest zwaarwichtiger kwestie van het ELN (CGVS p 12-13).

Ook de chronologie van uw relaas valt in dit opzicht op. Er bestaat een tegenstrijdigheid tussen uw eigen verklaringen, die uw reis naar Cali afwisselend rond 25 april 2022 (CGVS p 11) en 7 april 2022 (CGVS p 11) situeren, en de vliegtuigtickets die u neerlegt. Volgens die tickets vloog u namelijk reeds op 5 maart naar Cali en keerde u op 7 maart terug. Hoe dan ook dient te worden vastgesteld dat u na deze episode nog maandenlang in Colombia bleef, tot maar liefst 6 augustus (DVZ p 12), hetgeen verder het beeld bevestigt dat er weinig geloof kan worden gehecht aan uw bewering dat u het land moest ontvluchten omwille van de dreiging van het ELN.

Er dient op dit punt te worden opgemerkt dat ook aan de verdere ontwikkelingen in deze zaak geen geloof kan worden gehecht. U stelt dat u eind april een telefoontje kreeg van anonieme personen, die ermee dreigden de vitrines van uw zaak kapot te maken. Eind juni werd uw zaak bezocht door vijf mannen op een moment dat u daar zelf niet aanwezig was (CGVS p 13).

Uw bewering dat er een link bestaat tussen die incidenten en het ELN is echter niet meer dan een hypothese van uw kant, zo blijkt uit uw verklaringen: u 'leidt af' dat de mensen die u belden 'verwant zijn aan' het ELN, zonder die link concreet te maken. Ook uit het bezoek aan uw zaak meent u slechts te kunnen 'afleiden' dat de ELN daarachter zat.

Zelfs indien het daadwerkelijk ging om mensen die geaffilieerd zijn aan het ELN, blijft het hoe dan ook opmerkelijk dat u in deze maandenlange periode slechts één telefoontje en één bezoek kreeg van deze groepering. U had immers uw concrete deelname aan een specifieke witwasoperatie beloofd (CGVS p 11-12). Het is weinig logisch dat zij u in alle geheim naar een kamp nabij Cali zouden brengen om uw medewerking te verzekeren, maar zich in de daaropvolgende maanden zouden beperken tot twee erg vage dreigementen.

De documenten die u neerlegt ter staving van deze episode kunnen niet tot een andere appreciatie leiden. Ten eerste dient te worden onderstreept dat documenten slechts een ondersteunende rol kunnen spelen door geloofwaardige verklaringen te bevestigen, waar in casu geen sprake van is.

U legt uw vliegtuigtickets van en naar Cali voor. Deze documenten kunnen echter hoogstens staven dat u deze tickets kocht. Zij tonen niet aan dat u daadwerkelijk de reis maakte, laat staan dat u daar overkwam wat u verklaarde.

U legt foto's voor van pakketjes geld en van auto's die u fotografeerde in Cali. Op zichzelf hebben deze foto's echter geen enkele bewijskracht: de auto's kunnen eender welke auto's zijn die u op eender welke locatie en bij eender welke gelegenheid fotografeerde. Hetzelfde gaat op voor de foto's van het geld. Deze foto's kunnen geenszins het verloop van de feiten staven zoals u het uiteenzet.

U legt een certificaat voor van het verlies van uw identiteitskaart, die u werd afgenomen toen u naar Cali ging (CGVS p 5). Het document kan echter de omstandigheden waarin dit verlies zich voordeed niet staven.

U verklaart dat uw rekeningen in Colombia geblokkeerd werden door uw bank omdat u ervan beschuldigd werd een transactie te hebben gedaan met gestolen geld. Omdat zich nog steeds verdachte verrichtingen

voordoen op uw rekeningen, eist de Colombiaanse overheid van u een som van twee miljoen dollar aan belastingen die op dat geld betaald dienen te worden, een som die u niet kan betalen. U vreest dat u zonder bankrekeningen niet zal kunnen werken (CGVS p 12-13).

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het hier om een fiscaal-juridische kwestie gaat, die buiten het toepassingsgebied van internationale bescherming valt. In dit licht dient er voorts ook op gewezen te worden dat internationale bescherming niet tot doel heeft zich te kunnen onttrekken aan legitieme juridische procedures van gemeenrechtelijke aard in het land van herkomst.

U stelt dat u zonder bewijs beschuldigd werd geld gestolen te hebben waarmee via uw rekening een transactie werd gedaan (CGVS p 12) en dat uw rekeningen buiten uw wil en macht om worden gebruikt door derden om er verrichtingen op te doen (CGVS p 13).

Het spreekt voor zich dat u die onschuld staande kan houden in de rechtbank indien dat nodig zou blijken. U geeft zelf aan over een advocaat te beschikken (CGVS p 12) die u daarbij kan bijstaan. Het feit dat u initieel zelf de kwestie van de geblokkeerde rekeningen onder aandacht van de autoriteiten bracht (CGVS p 12), vormt een verdere indicatie dat u niets te verbergen heeft tegenover die autoriteiten.

U geeft dus aan onschuldig te zijn. U draagt verder geen concrete indicaties aan dat u in Colombia niet op een eerlijk proces zal kunnen rekenen. U stelt weliswaar dat u niet de financiële middelen hebt om uzelf te verdedigen in een dergelijke zaak, maar herinnert er in één adem aan dat u weldegelijk over een advocaat beschikt (CGVS p 13). Indien wat u verklaart overeenstemt met de werkelijkheid, kan worden afgeleid dat u logischerwijze geen veroordeling zal oplopen in deze kwestie. Uw vrees om in de gevangenis te belanden en aldaar gevaar te lopen (CGVS p 13-14, p 19) is bijgevolg louter hypothetisch en geen logisch gevolg van het relaas dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud uiteenzette.

Ook hier dient te worden vastgesteld dat de door u neergelegde documenten niet kunnen leiden tot een andere appreciatie van deze specifieke episode in uw vluchtrelaas. Het betreft een document van DIAN (Colombiaanse belastingdienst), een document van Bancolombia betreffende bankverrichtingen, een brief van Bancolombia, een aangifte bij het parket en een volmacht die u gaf aan uw advocaat.

Deze documenten kunnen hoogstens staven dat u de fiscaal-juridische problemen kende die u beschrijft. Zij kunnen echter niets wijzigen aan de beoordeling dat deze kwestie buiten het toepassingsgebied van internationale bescherming valt en dat niets in uw verklaringen hieromtrent erop wijst dat uw fundamentele mensenrechten zullen worden geschonden bij een terugkeer naar Colombia.

Samengevat dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk hebt kunnen maken dat u een gegronde vrees voor vervolging koestert zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève.

De overige documenten die u neerlegt ter staving van uw verzoek kunnen niet tot een andere appreciatie leiden. Andermaal dient te worden onderstreept dat documenten slechts een ondersteunende rol kunnen spelen door geloofwaardige verklaringen te bevestigen, waar in casu geen sprake van is.

U legt uw originele paspoort en identiteitskaart neer, net als uw vrouw legt ook haar originele paspoort en identiteitskaart neer. Deze documenten kunnen echter hoogstens uw identiteit en die van uw vrouw staven, die in deze beslissing niet ter discussie staan. Hetzelfde geldt voor jullie huwelijksakte: jullie verklaringen over jullie burgerlijke staat worden in deze beslissing niet verworpen.

U legt een foto van u toen u een wedstrijd won voor jonge ondernemers, alsook een contract tussen SENA en uzelf en een registratie van uw zaak bij de overheid. Deze documenten kunnen weliswaar uw verklaringen over de oprichting van uw softwareontwikkelingsbedrijf kracht bijzetten, maar niets meer dan dat. Deze episode in uw relaas wordt echter evenmin betwist in deze beslissing.

U legt diverse artikels over aanslagen tegen de politie en onveiligheid in Colombia in het algemeen. Aangezien zij de algemene veiligheidssituatie in Colombia beschrijven zonder gewag te maken van uw individuele problemen, kunnen zij evenmin volstaan om die problemen te staven.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord

opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt. In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 22 september 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie.20220927.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de opvolgers van de paramilitaire groeperingen en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo en Valle del Cauca. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.3.2. De bestreden beslissing ten aanzien van E. P. C. M. (verzoekster) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U werd op (...) 1997 geboren in Baranquilla (departement Atlántico). Daar woonde u ook uw hele leven, met uitzondering van een verblijf van zes à acht maand in Pereira (departement Risaralda) in 2021. U hangt het christelijk geloof aan en hebt geen politieke activiteiten. U volgde een technische richting, bedrijfsprocedures, maar werkte die niet af. U werkte voor het bedrijf van uw echtgenoot J.(...) C.(...) R.(...) C.(...) (CGVS xxx, OV xxx), met wie u gehuwd bent sinds 23

juli 2022. Hij bevindt zich net als u in de asielprocedure in België. U hebt geen kinderen. Uw ouders, broer en twee zussen wonen in Colombia.

Wat betreft de elementen op basis waarvan u een verzoek tot internationale bescherming hebt ingediend verwijst het CGVS naar het beschreven feitenrelaas in de beslissing van uw echtgenoot J.(...) C.(...) R.(...) C.(...) (zie ook hieronder):

"(...)"

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Wat de argumentatie betreft aangaande het feit dat u noch de Vluchtelingenstatus, noch de status van subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, van de Vreemdelingenwet toegekend wordt, verwijst het CGVS eveneens naar de motivering in de beslissing waarin uw echtgenoot de vluchtelingenstatus en ook de status van subsidiaire bescherming geweigerd wordt. Uw asielmotieven zijn immers volledig gebaseerd op de asielmotieven van uw echtgenoot (CGVS E.(...) P.(...) p 13, CGVS J.(...) C.(...) p 19) en bijgevolg wordt aan u identiek dezelfde status toegekend. Het CGVS verwijst nogmaals naar de beslissing van uw echtgenoot die u hieronder kunt lezen:

"(...)"

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van de rechten van verdediging en van het "administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen".

Verzoekende partijen betwisten de motieven van de bestreden beslissingen en besluiten dat hun vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoekende partijen vragen in hoofddorde om hen als vluchteling te erkennen, minstens hen de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoekende partijen voegen geen bijkomende stavingstukken aan het verzoekschrift.

2.2.2. Op 14 februari 2024 dient de commissaris-generaal, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota in waarin hij verwijst naar volgende stukken en er de weblinks van vermeldt:

- UNHCR, "International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023;
- COI Focus, "Colombia. Veiligheidssituatie" van 20 november 2023;
- EUAA, "Colombia Country Focus" van december 2022.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat haar bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd."*

2.3.3. Ontvankelijkheid van het middel

De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen niet de minste toelichting geven op welke manier zij de rechten van verdediging en artikel 47 van het Handvest geschonden achten. Dit onderdeel van het middel wordt derhalve niet op ontvankelijke wijze aangevoerd.

2.3.4. Motieven van de bestreden beslissingen

2.3.4.1. In de bestreden beslissingen worden verzoekende partijen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

(i) wat betreft verzoekers contact met het Mexicaanse Sinaloakartel moet worden opgemerkt dat (a) het niet aannemelijk is dat verzoeker als Colombiaanse softwareontwikkelaar en handelaar in cryptomunten werd gevraagd om een hackingsopdracht uit te voeren voor deze criminele groepering, (b) hoe dan ook uit verzoekers verklaringen niet blijkt dat hij thans nog problemen kent met deze groepering nadat hij in oktober 2021 weigerde om met hen mee te werken, hetgeen ook blijkt uit de vaststelling dat verzoeker de kwestie enkel met zijn vrouw deelde en geen hulp zocht, (c) de foto die verzoeker voorlegt eender wie kan afbeelden zodat deze niet volstaat om aan te tonen dat deze man tot het Sinaloakartel behoort, laat staan dat verzoeker met deze groepering in contact kwam;

(ii) aangaande de gebeurtenis waarbij verzoeker naar Cali ging en in contact kwam met leden van het ELN kan worden vastgesteld dat (a) verzoeker inconsistente opeenvolgende verklaringen aflegt over of hij al dan niet daadwerkelijk meewerkte aan de witwasoperaties van het ELN, (b) het niet aannemelijk is dat verzoeker *überhaupt* instemde met een voorstel van P. G., (c) het verrassend is dat er bij verzoeker kennelijk geen alarmbellen afgingen bij het voorstel gezien Binance een internationale reputatie heeft wat betreft witwaspraktijken, (d) verzoeker niet aantoont dat hij de mogelijkheden tot het verkrijgen van bescherming vanwege de nationale overheden redelijkerwijze heeft uitgeput, (e) de chronologie in verzoekers relaas opvalt, (f) ook aan de verdere ontwikkelingen in deze zaak geen geloof kan worden gehecht aangezien verzoeker zich hiervoor steunt op loutere hypothesen en het hoe dan ook opmerkelijk blijft dat het ELN zich zou beperken tot twee erg vage dreigementen, (g) de documenten die verzoeker in dit verband voorlegt niet van die aard zijn om de vastgestelde ongeloofwaardigheid om te buigen;

(iii) wat betreft verzoekers verklaring dat zijn rekeningen in Colombia werden geblokkeerd door zijn bank omdat hij ervan werd beschuldigd een transactie te hebben gedaan met gestolen geld kan worden vastgesteld dat (a) het om een fiscaal-juridische kwestie gaat die buiten het toepassingsgebied van internationale bescherming valt; de procedure internationale bescherming overigens niet tot doel heeft zich te onttrekken aan legitieme juridische procedures, (b) verzoeker geen concrete indicaties aandraagt dat hij in Colombia niet op een eerlijk proces zal kunnen rekenen, (c) de neergelegde documenten niet kunnen leiden tot een andere appreciatie van deze specifieke episode uit zijn vluchtrelaas;

(iv) de overige documenten die verzoekende partijen voorleggen evenmin van die aard zijn om de geloofwaardigheid van hun vluchtrelaas te herstellen;

(v) in het kader van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet moet worden vastgesteld dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Al deze motieven worden omstandig toegelicht in de bestreden beslissingen.

2.3.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in de beslissingen kunnen worden gelezen zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voldaan. Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Verzoekende partijen voeren aan bij terugkeer naar Colombia te vrezen te worden vervolgd door het ELN, alsook vreest verzoeker de Colombiaanse staat aan wie hij bij terugkeer veel geld zou moeten betalen en die hem in de gevangenis zou kunnen opsluiten. Verzoekende partijen benadrukken in het kader van hun asielrelaas in wezen drie gebeurtenissen, met name 1) de benadering van verzoeker door het Mexicaanse Sinaloakartel (punt 2.3.5.2.), 2) het voorstel van P. G. waarbij verzoeker in Cali in contact kwam met leden van het ELN (punt 2.3.5.3.) en 3) de blokkering van verzoekers rekeningen in Colombia (punt 2.3.5.4.).

2.3.5.2. De benadering van verzoeker door het Mexicaanse Sinaloakartel

Verzoekende partijen verklaren dat verzoeker in juni 2021 een onderneming oprichtte en hij in dit kader betrokken raakte bij het platform Binance, waarop cryptomunten worden verhandeld. Via dit platform leerde verzoeker naar eigen zeggen M. M. R. kennen, die verzoeker in oktober 2021 uitnodigde voor een digitale vergadering met één van zijn zakenpartners. Deze zakenpartners bleken leden van het Mexicaanse Sinaloakartel te zijn die wilden dat verzoeker de rekeningen van een Portugese bank zou kraken. Verzoeker zou deze opdracht hebben geweigerd (administratief dossier, CGVS M, p. 9-10 en 15-16; CGVS V, p. 7 en 9-11).

De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar deze op goede gronden overweegt dat geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat verzoeker in contact zou zijn gekomen met het Mexicaanse Sinaloakartel. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen en overwegingen dat (a) verzoeker er niet in slaagt te verklaren waarom deze kartelleden hem specifiek wilden inschakelen, terwijl verzoeker zelf niet eens over de juiste vaardigheden beschikte om de opgedragen opdracht uit te voeren, (b) verzoeker benadrukt dat hij nooit aan M. M. R. had verteld over het type vaardigheden te beschikken die nodig waren voor deze opdracht en dat M. M. R. nooit vroeg of verzoeker in staat was tot *hacking*, (c) het niet geloofwaardig is dat het Sinaloakartel verzoeker probeerde te betrekken in een bijzonder gevoelige criminele operatie op basis van één contactpersoon (M. M. R.) en dat de opdracht aan verzoeker werd onthuld zonder dat de kartelleden enige voorafgaande kennis hadden van de meerwaarde die verzoeker zou kunnen brengen, (d) zelfs indien verzoeker aannemelijk had weten de maken dat hij een opdracht van het Sinaloakartel afsloeg – *quod non* – blijkt uit zijn verklaringen niet dat hij nog problemen kende met deze groepering nadat hij in oktober 2021 weigerde om met hen mee te werken, zodat hieruit hoe dan ook geen actuele vrees voor vervolging kan worden afgeleid, (e) het gebrek aan actualiteit blijkt tevens uit de vaststelling dat verzoeker deze kwestie enkel met verzoekster deelde en geen hulp zocht omdat hij dat niet nodig achtte, (f) de foto die verzoeker voorlegt eender wie kan afbeelden zodat deze niet volstaat om aan te tonen dat deze man tot het Sinaloakartel behoort, laat staan dat verzoeker met deze groepering in contact kwam.

Verzoekende partijen voeren in het verzoekschrift aan dat deze benadering door het Mexicaanse Sinaloakartel inderdaad niet de reden vormt voor hun vertrek uit Colombia, doch wel dat dit een algemeen beeld geeft van verzoekers professionele loopbaan en zijn situatie. Zij benadrukken dat verzoeker M. M. R. via Facebook heeft leren kennen, zij regelmatig contact hadden en er dus geleidelijk aan een professionele relatie tussen hen ontstond, waarbij verzoek blijkt heeft gegeven van bekwaamheid op zijn vakgebied en belangstelling heeft getoond voor de snelle ontwikkeling van zijn klantenkring. Verzoekende partijen erkennen dat *hacken* geen specialiteit van verzoeker vormt, maar dat M. M. R. misschien dacht dat verzoeker – die in IT werkte – alles kan. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen met dit betoog in wezen niet verder komen dan het louter volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het impliciet minimaliseren en bekritisieren van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij geen afbreuk kunnen doen aan de voormelde pertinente motieven van de bestreden beslissingen, die dus overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt. Bovendien erkennen verzoekende partijen in hun verzoekschrift dat er hoe dan ook geen actuele vrees voor vervolging in hun hoofde kan worden afgeleid omwille van de voorgehouden interactie met het Mexicaanse Sinaloakartel.

2.3.5.3. Het voorstel van P. G. waarbij verzoeker in Cali in contact kwam met leden van het ELN

2.3.5.3.1. Verzoekende partijen geven aan dat verzoeker in 2022 werd gecontacteerd door P. G.. Hij zou verzoeker een voorstel hebben gedaan voor een som van elf miljoen dollar in cryptomunten om te zetten. Hiervoor zou hij verzoeker in Cali hebben willen ontmoeten. Verzoeker zou vervolgens op dit voorstel zijn ingegaan en in Cali hebben ontdekt dat het plan uitging van het ELN. Verzoeker weigerde vervolgens mee te werken aan dit plan omdat hij wantrouwig was dat het om drugsgeld kon gaan en omdat hij het ELN niet kon steunen (administratief dossier, CGVS M, p. 11-12 en 17-18; CGVS V, p. 8 en 11-12).

2.3.5.3.2. De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar deze op goede gronden overweegt dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partijen voorgehouden vrees voor vervolging vanwege (leden van) het ELN.

Zo wordt in de bestreden beslissingen vooreerst op goede gronden overwogen als volgt:

“Vooreerst moet worden vastgesteld dat u bij de DVZ verklaarde dat u na de gebeurtenissen in Cali daadwerkelijk meewerkte met de witwasoperaties van het ELN, zij het zonder te weten dat uw klanten in werkelijkheid ELN-leden waren. U verklaarde dat u pas later afstand nam van de operatie, toen u te weten kwam dat u met de ELN te maken had (vragenlijst CGVS bij DVZ vraag 5).

Uit geen van uw verklaringen bij het CGVS blijkt echter dat u ooit daadwerkelijk voor het ELN werkte na uw bezoek aan Cali (CGVS p 11-13), hoewel u uit angst instemde met de opdracht toen u zich nog in het kamp van het ELN bevond (CGVS p 12).

Bovendien stelt u bij het CGVS dat de ELN-leden van bij jullie eerste contact hun affiliatie met de groepering duidelijk maakten (CGVS p 18), in strijd dus met uw verklaring bij de DVZ dat u pas na een zekere samenwerking met hen te weten kwam wie zij werkelijk waren (vragenlijst CGVS bij DVZ vraag 5). De vaststelling dat u over het verloop van deze centrale episode in uw vluchtrelaas dergelijke tegenstrijdige verklaringen aflegt doorheen de asielprocedure, ondergraaft reeds in ernstige mate de geloofwaardigheid ervan.”

Verzoekende partijen merken in het verzoekschrift op dat er een misverstand moet hebben plaatsgevonden waar verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken zou hebben verteld dat hij na de bijeenkomst in Cali al was gaan samenwerken met het ELN en benadrukken dat er tijdens de verschillende telefonische contacten nooit sprake was van het ELN. Verzoekende partijen vervolgen nog dat er bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen professionele tolk aanwezig was, de vertaling niet optimaal was en hun verslagen niet chronologisch zijn opgesteld.

De Raad wijst er in dit verband vooreerst op dat artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet niet is geschonden doordat het interview zonder tussenkomst van een tolk werd afgenomen in een andere taal dan de proceduretaal. Artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet verhindert immers niet dat de interviewer zich uitdrukt in een vreemde taal, *in casu* het Spaans, en zelf de rol van tolk waarneemt wanneer hij die taal beheerst. Aan de ambtenaar wordt geen vereiste van bewijs inzake de beheersing van de vreemde taal gesteld. Verzoekende partijen brengen overigens geen concrete elementen aan om aan te tonen dat de betrokken ambtenaar het Spaans niet of onvoldoende zou beheersen, doch blijven steken in hypothetische opwerpingen. Blote beweringen van hen buiten beschouwing gelaten, tonen verzoekende partijen immers niet *in concreto* aan dat er *in casu* sprake zou zijn geweest van een misverstand, dan wel communicatieproblemen tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken die het geheel van de in de bestreden beslissingen vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties zouden kunnen verklaren, noch dat de kwaliteit of de betrouwbaarheid van de vertalingen gehypothetheerd zou zijn. De vragenlijst die werd ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken en de notities van de persoonlijke onderhouden bevatten geen enkele indicatie of aanwijzing waaruit kan worden afgeleid dat er zich tijdens de onderhouden vertaal- en/of communicatieproblemen dan wel misverstanden zouden hebben voorgedaan. Integendeel blijkt dat verzoekende partijen op omstandige wijze hun relaas hebben uiteengezet en dat hen aan het einde van het interview uitdrukkelijk werd gevraagd of zij verder nog iets wensten toe te voegen. Uit het administratief dossier blijkt voorts dat verzoekende partijen de vragenlijst, ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, nadat het verslag hen werd voorgelezen in het Spaans, zonder voorbehoud hebben ondertekend en aldus te kennen hebben gegeven dat de inhoud ervan overeenstemt met de inlichtingen die zij hebben verstrekt en dat deze inlichtingen oprecht, volledig en correct zijn. Verder blijkt dat zij bij aanvang van hun onderhouden op de zetel van het CGVS geen opmerkingen hadden over het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, behalve dat er geen officiële tolk was en dat in het verslag alles correct doch niet in de juiste chronologische volgorde staat neergeschreven (administratief dossier, CGVS M, p. 3). Verzoekster geeft daarenboven expliciet te kennen dat zij de interviewer op de Dienst Vreemdelingenzaken gemakkelijk verstond (administratief dossier, CGVS V, p. 3). De Raad benadrukt dat het niet ernstig is om na confrontatie met een negatieve beslissing louter hypothetische communicatieproblemen/misverstanden tijdens de onderhouden op te werpen.

Gelet op wat voorafgaat besluit de Raad dan ook dat de door verzoekende partijen opgeworpen vermeende vertaalproblemen/misverstanden geenszins een verklaring kunnen vormen voor het geheel van de vaststellingen zoals opgenomen in de bestreden beslissingen.

De commissaris-generaal overweegt verder op goede gronden:

“Bovendien is het hoogst opmerkelijk dat u überhaupt instemde met het voorstel van P.(...) G.(...). In tegenstelling tot M.(...) M.(...) R.(...) was hij immers een persoon die u in wezen van haar noch pluimen kende en die u vanuit het niets contacteerde op basis van contactgegevens die u op Binance had achtergelaten (CGVS p 11, p 17). Van bij het begin stelde hij u voor om de immense som van elf miljoen dollar om te zetten, die hij bovendien cash in zijn bezit had (CGVS p 11).

Gezien Binance een internationale reputatie heeft wat betreft witwaspraktijken (zie blauwe map voor relevante persartikels) is het verrassend dat het aanbod bij u kennelijk geen alarmbellen deed afgaan. Integendeel, u ging zonder meer in op een voorstel van onbekenden om naar Cali te reizen voor een dergelijk

bijzonder verdachte transactie, in het bijzonder aangezien u zich resoluut afkeerde van de kwestie van zodra u doorhad dat het om geld van de ELN ging (CGVS p 11-12).

U stelt dat zakelijke ambitie u dreef om toch naar Cali te gaan, ondanks bedenkingen die u bij die reis had (CGVS p 18). Dan nog blijft het weinig waarschijnlijk dat u niet van bij het begin zou hebben doorgehad dat het wellicht om de witwassing van crimineel geld zou gaan, waar u sterk tegen gekant bent (CGVS p 12). In dat licht valt ook moeilijk te begrijpen waarom u uw eigen veiligheid in gevaar bracht door zelf naar Cali te trekken."

Verzoekende partijen voeren in het verzoekschrift aan dat verzoeker zich liet leiden door een zekere nieuwsgierigheid en enige hebzucht. Zij merken tevens op dat verzoeker zeer jong is, net is afgestudeerd en een ondernemersgeest heeft. Verzoekende partijen erkennen dat het contact door Binance verzoeker niet heeft getipt en zonder er echt over na te denken naar Cali is getrokken, hetgeen hij nu bestempelt als een vergissing. Zij besluiten dat het "waarschijnlijk" is dat verzoekers sterke religieuze overtuigingen hem ertoe brachten om dergelijke illegale activiteiten te weigeren, doch dat het zijn socio-economisch profiel was dat verzoeker in de kijker zette van het ELN. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in dit verband in wezen opnieuw niet verder komen dan het louter volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig en/of niet-aannemelijk bevonden verklaringen, wat geen dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij niet vermogen de voormelde pertinente vaststellingen van de bestreden beslissingen in een ander daglicht te plaatsen.

Daarnaast doet ook de vaststelling dat verzoekende partijen, na verzoekers afreis naar Cali op 5 maart 2022 en daaropvolgende weigering om met de leden van het ELN samen te werken, nog maanden in Colombia verbleven – met name tot 6 augustus 2022 – verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door hen voorgehouden vrees voor vervolging door het ELN. Hierbij merkt de Raad op dat de opmerking in de bestreden beslissing over de tegenstrijdigheid tussen verzoekers verklaringen dat zijn reis in april 2022 plaatsvond en het vliegticket waaruit blijkt dat dit in maart 2022 was, hieraan ondergeschikt is en dus niet doorslaggevend. De uitleg hierover in het verzoekschrift is bijgevolg niet dienstig.

Door in het verzoekschrift te verwijzen naar landeninformatie waaruit de macht van het ELN blijkt, het belang van zijn activiteiten en de praktijk van afpersing van personen waarvan wordt gedacht dat zij over ruime financiële middelen beschikken, slagen verzoekende partijen er evenmin in om een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op hun persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst daadwerkelijk dreigen te worden geviséerd of vervolgd. Verzoekende partijen dienen de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijven hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

In de bestreden beslissingen staat voorts terecht te lezen als volgt:

"Er dient op dit punt te worden opgemerkt dat ook aan de verdere ontwikkelingen in deze zaak geen geloof kan worden gehecht. U stelt dat u eind april een telefoontje kreeg van anonieme personen, die ermee dreigden de vitrines van uw zaak kapot te maken. Eind juni werd uw zaak bezocht door vijf mannen op een moment dat u daar zelf niet aanwezig was (CGVS p 13).

Uw bewering dat er een link bestaat tussen die incidenten en het ELN is echter niet meer dan een hypothese van uw kant, zo blijkt uit uw verklaringen: u 'leidt af' dat de mensen die u belden 'verwant zijn aan' het ELN, zonder die link concreet te maken. Ook uit het bezoek aan uw zaak meent u slechts te kunnen 'afleiden' dat de ELN daarachter zat."

Verzoekende partijen stellen dat ze niet begrijpen waarom de geleidelijke bedreigingen "inconsistent" zijn en wijzen erop dat het logisch is dat het ELN gebruik maakt van geleidelijke bedreigingen. Zij benadrukken tevens dat verzoeker zich vanaf de eerste bedreiging voorzichtig heeft gedragen waarbij hij onnodig reizen poogde te vermijden. De Raad merkt vooreerst op dat verzoekende partijen hiermee niet aantonen dat de beweerdde bedreigingen afkomstig zouden zijn van leden van het ELN. Verder onderstreept de Raad dat van een gewapende, doch georganiseerde groepering als het ELN een doortastender optreden kan worden verwacht zo zij daadwerkelijk verzoeker in hun vizier hebben gehad.

Tevens wordt in de bestreden beslissingen pertinent vastgesteld als volgt:

"Bovendien zocht u op geen enkele wijze hulp of bescherming van de Colombiaanse autoriteiten tegen het ELN nadat u met deze groepering in contact kwam (CGVS p 12-13, CGVS p 19). Meer zelfs, u dacht dat u uw leven probleemloos en zonder verdere impact van de gebeurtenissen zou kunnen verderzetten, nota bene nadat u reeds had ingestemd met het plan van het ELN zonder de intentie te hebben daadwerkelijk mee te werken (CGVS p 12).

In dat verband wijst het CGVS erop dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen wanneer de mogelijkheden tot het verkrijgen van bescherming bij nationale overheden redelijkerwijs zijn uitgeput. U heeft niet aannemelijk gemaakt dat dit in casu zo is. Bovendien dient ook te worden opgemerkt dat het feit

dat u geen binnenlandse bescherming zocht verdere afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de door u uiteengezette feiten en de ernst van uw vrees. Er kan immers verwacht worden dat u onder dergelijke ernstige omstandigheden de bescherming van de autoriteiten zou inroepen.

U verklaart dat u bang was om de autoriteiten te contacteren omwille van banden die er volgens u bestaan tussen die autoriteiten en de georganiseerde misdaad in Colombia (CGVS p 19). Het spreekt echter voor zich dat u geen bescherming kan krijgen indien u daar zelf niet om vraagt. Bovendien verdient uw zogenaamde wantrouwen tegenover de Colombiaanse autoriteiten enige nuance: toen uw bankrekeningen even later werden geblokkeerd op verdenking van witwaspraktijken, deed u wel aangifte (CGVS p 12), in scherp contrast met uw handelswijze bij de manifest zwaarwichtigere kwestie van het ELN (CGVS p 12-13)."

Verzoekende partijen betogen in het verzoekschrift dat zij bang waren om het ELN aan te geven bij de autoriteiten en zij anderzijds ook geen vertrouwen hadden in de corrupte nationale autoriteiten. Verzoekende partijen meenden daarom dat het verstandiger was om zich gedeisd te houden en verwijzen naar landeninformatie waaruit volgens hen de macht van kartels blijkt en het onvermogen van de gerechtelijke autoriteiten om hun burgers doeltreffende bescherming te bieden. Zij benadrukken in dit verband dat toen verzoekers rekeningen geblokkeerd werden, zij wel degelijk genoodzaakt waren om naar de autoriteiten te stappen, doch dat de *fiscalia* nooit hebben gereageerd en verzoeker nooit enige bescherming hebben geboden.

De Raad benadrukt vooreerst dat verzoeker zelf verklaart dat hij geen bescherming zocht nadat hij niet inging op het voorstel van het ELN omdat hij dacht dat de zaak daarmee zou zijn afgesloten (administratief dossier, CGVS, p. 12-13), hetgeen reeds de geloofwaardigheid, minstens de ernst van de voorgehouden vrees ondermijnt. Verder merkt de Raad op dat uit de door beide partijen aangehaalde landeninformatie een genuanceerder beeld blijkt dan verzoekende partijen in het verzoekschrift poneren. Zo leest de Raad in de beschikbare landeninformatie (in het bijzonder de COI Focus "*Colombia. Beschermingsmogelijkheden door de overheid*" van 16 februari 2021; administratief dossier, map 'Landeninformatie') dat Colombia beschikt over een robuust wettelijk kader met toegankelijke en transparante procedures om bescherming aan te vragen. Colombiaanse onderdanen hebben via de Fiscalía toegang tot een juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, hetgeen ook blijkt uit het aantal jaarlijks ingediende klachten bij de Fiscalía. Er rijzen evenwel vragen omtrent de effectiviteit van de Colombiaanse overheidsbescherming. De Raad benadrukt in dit verband dat de bescherming die de nationale overheid biedt doeltreffend moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen zijn genomen. De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. De Raad betwist niet dat het Colombiaanse rechtssysteem pijnpunten kent waardoor de Fiscalía er bijvoorbeeld veelal niet in slaagt om alle ingediende klachten om te zetten in een rechtszaak en daders te veroordelen. Uit de voorliggende landeninformatie blijkt evenwel niet dat er in Colombia sprake is van een systematisch falen of structurele ontoereikendheid in overheidsbescherming, laat staan dat elke overheidsbescherming totaal afwezig zou zijn. Evenmin blijkt uit de algemene landeninformatie dat elke procedure om overheidsbescherming te verkrijgen bij voorbaat zinloos dan wel ondoeltreffend of zelfs gevaarlijk zou zijn of dat er geen enkele overheidsbescherming toegankelijk zou zijn waar redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade worden getroffen. De Raad besluit dat het Colombiaanse rechtssysteem niet perfect is, maar ook niet uitsluitend in theorie bestaat. Er kan dan ook worden aangenomen dat de Colombiaanse overheden in het algemeen bescherming kunnen en willen bieden. Het is bijgevolg aan verzoekende partijen om aannemelijk te maken dat zij alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming hebben uitgeput of, indien dat niet het geval is, er in hun individuele omstandigheden gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van hen niet kan worden verwacht dat zij zich tot de Colombiaanse overheden wenden om bescherming te vragen. Zoals blijkt het voorgaande blijven verzoekende partijen daartoe evenwel in gebreke.

Verder blijkt uit de verklaringen van verzoekende partijen dat verzoeker naar aanleiding van de blokkering van zijn rekening (*infra*) een beroep indiende en dat hij intussen een volmacht gaf aan een advocaat om juridische standpunten in te nemen en hem te vertegenwoordigen gedurende dit hangende beroep (administratief dossier, CGVS M, p. 12). Hieruit kan aldus, in tegenstelling tot wat zij in het verzoekschrift voorhouden, niet blijken dat verzoekende partijen in geval van (toekomstige) problemen verstoken zouden zijn van nationale bescherming.

Gelet op het voorgaande, tonen verzoekende partijen – nog daargelaten dat geen geloof kan worden gehecht aan hun beweerde vluchtrelaas – niet concreet aan dat in hun geval de Colombiaanse overheden geen bescherming willen of kunnen bieden, noch dat zij geen beroep zouden kunnen doen op doeltreffende overheidsbescherming of er geen toegang toe zouden hebben.

De Raad stelt ten slotte vast dat verzoekende partijen geen verweer voeren tegen de motieven van de bestreden beslissingen met betrekking tot de door hen voorgelegde documenten aangaande de confrontatie

met leden van het ELN, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die uitvoerig worden toegelicht in de bestreden beslissingen, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hen voorgehouden vrees voor vervolging in dit verband.

2.3.5.4. De blokkering van verzoekers rekeningen in Colombia

Verzoekende partijen verklaren voorts dat de Colombiaanse regering thans twee miljoen dollar eist van verzoeker aan achterstallige belastingen omwille van het feit dat de bank verzoeker ervan beschuldigt een transactie te hebben gedaan met gestolen geld (administratief dossier, CGVS M, p. 12-13; CGVS V, p. 8 en 9-10).

De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar deze terecht considereert als volgt:

“Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het hier om een fiscaal-juridische kwestie gaat, die buiten het toepassingsgebied van internationale bescherming valt. In dit licht dient er voorts ook op gewezen te worden dat internationale bescherming niet tot doel heeft zich te kunnen onttrekken aan legitieme juridische procedures van gemeenrechtelijke aard in het land van herkomst.

U stelt dat u zonder bewijs beschuldigd werd geld gestolen te hebben waarmee via uw rekening een transactie werd gedaan (CGVS p 12) en dat uw rekeningen buiten uw wil en macht om worden gebruikt door derden om er verrichtingen op te doen (CGVS p 13).

Het spreekt voor zich dat u die onschuld staande kan houden in de rechtbank indien dat nodig zou blijken. U geeft zelf aan over een advocaat te beschikken (CGVS p 12) die u daarbij kan bijstaan. Het feit dat u initieel zelf de kwestie van de geblokkeerde rekeningen onder aandacht van de autoriteiten bracht (CGVS p 12), vormt een verdere indicatie dat u niets te verbergen heeft tegenover die autoriteiten.

U geeft dus aan onschuldig te zijn. U draagt verder geen concrete indicaties aan dat u in Colombia niet op een eerlijk proces zal kunnen rekenen. U stelt weliswaar dat u niet de financiële middelen hebt om uzelf te verdedigen in een dergelijke zaak, maar herinnert er in één adem aan dat u weldegelijk over een advocaat beschikt (CGVS p 13). Indien wat u verklaart overeenstemt met de werkelijkheid, kan worden afgeleid dat u logischerwijze geen veroordeling zal oplopen in deze kwestie. Uw vrees om in de gevangenis te belanden en aldaar gevaar te lopen (CGVS p 13-14, p 19) is bijgevolg louter hypothetisch en geen logisch gevolg van het relaas dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud uiteenzette.

Ook hier dient te worden vastgesteld dat de door u neergelegde documenten niet kunnen leiden tot een andere appreciatie van deze specifieke episode in uw vluchtrelaas. Het betreft een document van DIAN (Colombiaanse belastingdienst), een document van Bancolombia betreffende bankverrichtingen, een brief van Bancolombia, een aangifte bij het parket en een volmacht die u gaf aan uw advocaat.

Deze documenten kunnen hoogstens staven dat u de fiscaal-juridische problemen kende die u beschrijft. Zij kunnen echter niets wijzigen aan de beoordeling dat deze kwestie buiten het toepassingsgebied van internationale bescherming valt en dat niets in uw verklaringen hieromtrent erop wijst dat uw fundamentele mensenrechten zullen worden geschonden bij een terugkeer naar Colombia.”

Verzoekende partijen merken in het verzoekschrift op dat hun vlucht naar België geenszins is ingegeven om fiscale vervolging te ontlopen. Zij wijzen erop dat blijkt dat mensen op hoge posities “aan de touwtjes trekken” en dat verzoekers klacht, zijn stappen bij de belastingdienst en het feit dat hij een advocaat heeft ingehuurd geen invloed hadden op zijn situatie. Zij besloten dan ook dat zij een sterk vermoeden hebben dat al deze gebeurtenissen met elkaar verband houden, met name dat het ELN het financiële faillissement van verzoeker heeft georganiseerd om hem onder druk te zetten en hem te straffen omdat hij niet met hen heeft samengewerkt of niet op hun afpersingspoging heeft gereageerd. Er dient te worden opgemerkt dat verzoekende partijen niet verder komen dan het poneren van hypothetische beweringen, hetgeen niet kan volstaan om voormelde overwegingen in een ander daglicht te plaatsen. Bovendien laten verzoekende partijen thans, behoudens blote beweringen, na om concrete indicaties aan te brengen waaruit blijkt dat verzoeker in Colombia niet op een eerlijk proces zou kunnen rekenen.

2.3.5.5. Verzoekende partijen voeren voorts geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissingen met betrekking tot de overige documenten die zij hebben voorgelegd zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die uitvoerig worden toegelicht in de bestreden beslissingen, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hen voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.5.6. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat het vluchtrelaas van verzoekende partijen niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden gesteld in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.5.7. Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.6.1. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden geviséerd.

2.3.6.2. De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

De commissaris-generaal zet in zijn aanvullende nota van 14 februari 2024 op basis van de meest recente landeninformatie het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Colombia:

“Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen.

Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de “UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia” van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet."

Verzoekende partijen hekelen in het verzoekschrift dat de commissaris-generaal zich stoelt op gedateerde informatie en verwijzen naar de COI Focus van november 2023. De Raad merkt op dat de commissaris-generaal, bij aanvullende nota van 14 februari 2024 een *update* heeft gegeven van de gehanteerde objectieve landeninformatie, zodat dit betoog niet dienstig is. Verzoekende partijen brengen verder geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop voormelde analyse is gestoeld niet langer correct, dan wel actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal de verkeerde conclusies hieruit zou hebben getrokken. De informatie waarnaar zij verwijzen is immers dezelfde als deze waarop voormelde (geactualiseerde) analyse is gestoeld.

2.3.6.3. Verzoekende partijen tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land (en regio) van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekende partijen niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partijen op het CGVS uitvoerig werden gehoord. Tijdens deze persoonlijke onderhouds kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken

neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekende partijen en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend vierentwintig door:

A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET